

прехласнати въ небеса се въззематъ и своитѣ пѣсни припѣватъ.

Въ мигъ, като че всичко гласъ притай: отъ къмъ село звънъ на църковна камбана за вечерня се разнася.

Петъръ Габара въ смирение шапка отъ глава сва ли; осѣни съ кръстъ чело и гърди и къмъ конника се загледа.

Какво му мисълъ блазнѣше? Що му очитѣ виждаха? Какво ли чуваха ушитѣ — само той едничъкъ можеше да каже. Ала по ведро вгледанитѣ му очи; по тихия изразъ на лице; по чинно изправената му снага личеше, че въ душа се нѣщо молѣше.

Ведрото небе, скласилитѣ ниви, самотниятъ конникъ по бѣлналия се друмъ и зовѣтъ на църковната камбана, извикаха спомени въ душа; подшепваха за радости на гърди.

Нѣма по-велика радость за синѣтъ на земята отъ тази, кога нивята за жетва скласятъ и поля съ изобилие се засѣнчатъ: кога небето е ведро и свѣтло и кога вѣтърътъ е тихъ и влаженъ.

Тази вечеръ небето бѣ ведро и свѣтло; вѣтрецѣтъ кротъкъ и влаженъ, а класѣтъ соченъ и веселъ.

Земята нѣщо шепнѣше; билкитѣ по-ароматно въ предвечеренъ часъ залъхаха и Петъръ Габара се на земя, срѣдъ билкитѣ, отпусна, по-близко до майката-земя да бжде. Легна вързу губера отъ цвѣтя; подплѣсна ржце подъ глава и въ небето се загледа.

Дълго въ лазури кжпа погледи.

Въ небето плувна отъ нѣкъде облачка, като изкжпанъ бѣлъ лебедъ; въ бездѣнната висъ надъ него се понесоха захласнати чучулиги, като че облачката да стигнатъ; лудо се застрелкаха лекокрили лястовици; а около него въ цвѣтята прехвъркватъ пѣстрокрили пеперудки, брѣмчатъ брѣмбари съ тежки златозелени крилца; обаждатъ се притаени щурчета, прескачатъ го дългокрили скакалци, а отъ къмъ синура, като измѣрено